

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Anne Lisbeth

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 131. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr03val-shoot-idm140098736811104/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Kop med, og *GræfTEGRAPERENS* Kone gik hen at koge den, og *ANNE LISBETH* satte sig paa en Stol og der faldt hun i Søvn; da [53] drømte hun om Den, hun aldrig før havde drømt om, det var underligt nok: hun drømte om sit eget Barn, der her i Huset havde sultet og skraalet, drevet for Lud og køldt Vand, og nu laae i det dybe Hav, *Vor Herre* vidste hvor. Hun drømte, at hun sad hvor hun sad, og at *GræfTEGRAPERENS* Kone var ude at lave Kaffe, hun kunde lagte Bømerne, og der stod i Døren saadan en deilig Een, han var ligesaa kjøn som *Grevesbarnet*, og 10 den Lille sagde:

»Nu forgaaer Verden! hold Dig fast ved mig, for Du er dog min Moder! Du har en Engel i Himmeriges Rige! hold fast ved mig!«

Og saa greb han efter hende, men der lød saadan et Rabal- 15 der, det var nok Verden der gik fra hiraanden, og Englen løftede sig og holdt hende fast i hendes Særkeærme, saa fast, syntes hun, at hun lettedes fra Jorden, men der hang sig Noget saa tungt ved hendes Been, det laae hen over hendes Ryg, det var ligesom om hundrede Qvinder klyngede sig fast, og de sagde: »Skal Du 20 frelsec, maae vi ogsaa! hang paa! hang paa!« og saa hang de Allesammen paa; det var for Meget, »Ritsch-ratsch!« sagde det, »Ermet flængedes og *ANNE LISBETH* faldt forfærdeligt, saa at hun vaagnede ved det – og var lige ved at styrte om med Stolen, hun sad paa, hun var saa fortunlet i Hovedet, at hun 25 slet ikke kunde huske hvad hun havde drømt, men noget Ilde havde det været.

Saa blev Kaffen drukken, saa blev der talt, og saa gik *ANNE LISBETH* til den nærmeste By, hvor hun skulde træffe *FRAGT-* [54] manden og endnu denne Aften og Nat kjøre med ham til sit 30 Hjemsted; men da hun kom til *FRAGTMANDEN*, sagde han, at de ikke kunde komme afsted før den næste Dags Aften, han tænkte da over, hvad det vilde koste hende at blive, tænkte over *VEI-* længden og betænkte, at gik hun langs Stranden og ikke af *KJØREVEIEN*, da var det næsten to Mill kortere; det var jo høit 35 Veir og nok *FULDMAANE*, og saa vilde *ANNE LISBETH* gaae, næste Dag kunde hun være hjemme.

Solen var nede, Aftenklokkerne klang endnu, – nei, det var ikke Klokkerne, det var *PEDER ØRES* Frøer, der koaxede i Køerne. Nu taug de, Alt var stille, ikke en Fugl hørte man, hver af 40 dem var til Ro, og Uglen var nok ikke hjemme; lydløst var der

1 med, og] med B. 14 saadan] saadant D. 15 Englen] Engelen r, Englen A, Engelen B. 33 af] ad A². 37 klang] ringede jo k, klang dog r.